Monsey Edition לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בו ר' טובי' ז"ל ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@ YAHOO.COM

שבת קודש פרשת ויגש – ז' טבת תשפ"ב Parshas Vayigash - December 11, 2021

הדלקת נרות שבת – 4:10 | זמן קריאת שמע / מ"א – 3:5:8 | זמן קריאת שמע / הגר"א – 9:31 | סוף זמן תפילה / הגר"א – 10:17 זמו לתפילת מנחה גדולה – 12:20 | שקיעת החמה שבת קודש – 4:28 | מוצש״ק צאת הכוכבים – 5:18 | צאה״כ/ לרבינו תם – 5:40

ליוצרינו, וכיון שאין אנו מוצאים בנימוק זה שום הוראה או התעוררות לעבודת ה' אות הוא שלא לזאת נתכוונה תורה. ועלינו לתור אחר הנימוק האמיתי שעל ידה גרם יוסף קורת רוח לבוראו, ורצתה התורה שממנו ילמדו וכן יעשו.

ומאחר שהוכיח רש"י שעלינו לתור על הנימוק האמיתי מגלה לנו רש"י את הנימוק האמיתי וז"ל: 'אלא להודיע שבחו של יוסף. שנתכויז להסיר חרפה מעל אחיו, שלא יהיו קורין אותם גולים' עכ"ל. זהו המסר שרצתה התורה לגלותינו. רצתה התורה להורות שירד האדם לדעת חביריו, ויבין מה הם הקשיים שבהם הוא מתמודד. ומה הם הדברים שבסיבתם מתמלא בושה וכלימה. ואז יחפש אחר סיבות ודרכים שיכולים להקל את בושתו או קשייו.

זהו בהכרח הנימוק העיקרי שבגינה ראה יוסף לנכוז להפור מדינה שלימה, ולהעביר את כל העם מקצה מצרים ועד קצהו. כיון שירד לדעת אחיו. והבין שבושים ונכלמים הם מהעובדא שהינם גולים. וכאילו באו להנות מארץ שאינה שלהם. וכדי להקל מצערם עשה את כל העם גולים. והשווה אותם אל אחיו.

דברים כעיז אלו אנו רואים גם בדברי רש"י בפרשה הקודמת על מאמר הכתוב (מג. לד) 'וישתו וישכרו עמו'. שגם שם בא רש"י הקדוש לעורר שימת לבנו שאיז התורה מספרת לנו זאת רק כדי שנדע דברים כהווייתז. כי איז לכר שום תועלת אם לא שנתכוויו הכתוב לגלות לנו שהשבטים הקדושים עצמו הצטערו על מכירת יוסף. וכבר מאותו יום שמכרוהו התנזרו מז הייז, ומזה נשכיל להביז שלא היה כל עניז המכירה דבר המובז לקוצר דעתינו. ולא עשו השבטים מה שעשו כי אם מפני שהבינו שזהו הרצוז העליוז. אולם מאחר שהיה זה צרה ליוסף התנזרו מז הייז. וכמו כז התנזר גם יוסף מז הייז כי הביז שאחיו מצטערים בצערו. ונצטער גם הוא בצערם.

לא חלה על יוסף הקללה שתלקה בצרעת. שהרי יהודה קלל את יוסף ואמר ליה"סופר" ללקות בצרעת כמו שלקה פרעה?

ונראה לענ"ד ליישב קשייתו בעזהי"ת. דהנה דרשו חז"ל. (בכמה מקומות) שזכה שבט של יוסף שאין 'עין הרעה' שולט בהם. דכתיב "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין" ואמר ר' אבהו אל תקרי 'עלי' עיז אלא 'עולי' עיז. וביאר המפרשים שאחד מז הטעמים שיוסף זכה להר מעלה שאיז שום רעה יכול לשלוט בו. היינו משום שיוסף היה במצרים שהיה מקום מלא זנות וטומאה. ולא הניח היצר הרעה לשלוט בו. וכיוז שהיה שולט על עצמו שלא להניח היצר הרעה לשלוט בו. זכה למדה כנגד מדה. שאין שום רעה יכול לשלוט בו, ומשום הכי אי אפשר להזיקו בעין הרעה.

ואם כז לפי זה אפשר דיש ליישב הושיא הנ"ל. מדוע לא מצינו שיוסף להה בצרעת. ולא אמרינן קללת חכם אפילו על חנם הוא באה? ו"ל, שהרי יוסף זכה לשמירה מעולה שאין שום רעה יכול לשלוט בו כלל, שהרי כיון שהוא שלט על יצרו. ולא הניח היצר הרע לשלוט בו. זכה לשמירה שאיז שום עיז הרעה יכול לשלוט בו. א"כ ה"ה דאפשר דיש לומר שאיז שום קללה ג"כ יכול לשלוט בו.

מזה אנו יכולים ללמוד, שכל מי שיש לו מדותיו של יוסף הצדיק, שהוא שולט על יצרו. ולא הניח היצר לשלוט בו. יזכה להר שמירה מעולה. שאיז שום רעה יכול לשלוט בו. ביז מעיז הרעה. וביז מקללות וכדומה.

ואת העם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו ... (מז-כא) - הסיפורים שבתורה הם גופי תורה

לרש"י: יוסף (העבירם) מעיר לעיר, לזכרון שאין להם עוד חלק בארץ, והושיב של ציר זו בחברתה. ולא הוצרר הכתוב לכתוב זאת. אלא להודיע שבחו של יוסף שנתכויז הסיר חרפה מעל אחיו. שלא יהיו קוריז אותם גולים. ברצוני להרחיב את היריעה כדי הסביר את דבריו של רש"י כי כלל גדול בתורה יוצא מדבריו. רש"י בתחילת דבריו מביא נימוק מסחרי לעובדא זו שהעביר יוסף את העם מעיר לעיר. כי אם היו המצריים ממשיכים להחזיק עוד באחוזתם יבואו לבסוף להוציא לעז על מכירתם. כי יאמרו שלפי זאמור בשטר המכירה אינם מחזיקים באחוזתם כי אם כאריסים. וזאת מיום פלוני שבו תקיימה המכירה, והרי הרבה עדים קיימים שכבר החזיקו באחוזה זו עוד מקדמת דנא. נמצא שמדובר בשטר מזויף. ומעולם לא הופקע הקרקע מבעלותם. על כז ראה יוסף לנכוז להעבירם מאחוזתם לאחוזה אחרת שבהם לא הוחזקו מעולם כבעלים. ומעתה לא תהיה להם פתחוז פה לכפור במכירה. נימוק זה הינו מקובל מאוד על הדעת. וכל אחר שיש לו מוח בקדקדו לא היה נוהג אחרת. ואילו היתה ממשלת מצרים מסבירה לפני אזרחיה שרק מטעם זה עליהם להחליף אחוזותיהם לא היה ביכולתם של מי מהפרשניים להטיל דופי בזה הטעם ולהוכיח שלא זהו הנימוק האמיתי.

אכן המצריים באמת לא היו יכולים למצוא הוכחה המטילה פגם בנימוק זה, אולם יש מי שכן מצא הוכחה שאין זה הטעם האמיתי, וזה האחרון הוא רש"י בכבודו ובעצמו. לטענתו אילו היה זה הטעם האמיתי לא הוצרר הכתוב לכתוב זאת. כי איז התורה זכריר של סיפורים. וכל דבריה באים ללמדינו אורחות חיים האיר לעשות נחת רוח

ליסודים סאת חרב אברחם דניאל ליסודים מאת חרב אברחם דניאל אבשרום דייאל אברחם דניאל אבשטיין שליטרא, בעמרט שדוו אברחם

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר נא עבדד דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה ... (מר-יה) - המעם שאין רעה שולם ביוסף

רש"י: "כי כמוך כפרעה - חשוב אתה בעיני כמלך זה פשוטו. ומדרשו, סופך . לקות עליו בצרעת כמו שלקה פרעה על ידי זקנתי שרה על לילה אחת שעכבה״. עכ"ל, ומקור לדברי רש"י איתא במדרש (רבה פ' צ"ג): "יכנסו דברי באזגר. זקינתו של זה ע"י שמשכה פרעה לילה אחת לקה בנגעים הוא וכל ביתו, דכתיב (בראשית ב. יו): "וינגע ה' את פרעה". הזהר שלא ילקה אותו האיש בצרעת. אמו של זה לא מתה אלא מקללתו של אבא ומו תמו מיתת לה (שם לא. לב): "עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה", הזהר שלא יחול בך קללה אחת ואותו האיש מת", ע"כ. הרי יהודה אמר ליוסף. כשם שפרעה לקה בצרעת על זה שלקח שרה רק לילה אחת. ה״ה אתה ״סופר״ ללקות בצרעת מחמת שלקח בנימיו.

והקשה לי מורי חמי הגאון הצדיק המפורסם הר"ר דוד הופמן שליט"א, בעל מח"ס תורה תבליז זכרוז יצחק ועוד. מדוע לא מצינו שיוסף לקה בצרעת. שידוע מה שאמרו חז"ל (מכות יא, ע"ב): "קללת חכם אפילו על חנם הוא באה". אם כן מדוע

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Meat. Last week we discussed instances of meaty foods that are

not actual meat but have a meaty taste in them. We mentioned

many cases where the *Poskim* are lenient and do not require the

usual six-hour waiting period. Let us now discuss the opposite

case which, although it has kulos, is not as lenient. This set of

cases deals with one who ate actual meat and wants to eat

"somewhat" dairy foods within six hours. There is a reason to

say that this is a bit stricter because when a food doesn't have

actual meat but rather different type tastes of meat, the long

lingering taste and the food sticking between his teeth, are not

present. Therefore, the entire reason for the prohibition is not

present either. However, in this new case, where he actually ate

meat, it certainly has the premise of the *issur*. We just need to

know if these "somewhat" dairy items are considered like actual

dairy, and if they are considered dairy, it makes no difference if

there is long lingering taste or sticking between the teeth. That is

why some of last week's permitted cases are debated or

The Relevant Cases. If one ate meat within six hours he ...

prohibited here, while some of the *kulos* remain.

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, ראש כולל עסרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

Kashrus in the Kitchen (20), Separation of Meat and Dairy. halacha, yet there were Gedolim who waited, unlike the case of "Somewhat" Dairy Food Within Six Hours After Eating parve food cooked in a meat pot, where no one was strict.)

- 2) May, according to many opinions, eat within six hours, a sharp item cooked in a dairy pot or cut with a dairy knife [Pri **Megadim** (1) is strict in this case, but we do like those who are lenient as brought in **Darkei Teshuva** (2)] Some *Poskim* are only lenient if the pot or knife was an "Aino ben yomo" - did not have hot dairy contact in usage or washing in the last twenty-four hours, which alone does not permit a sharp item in other cases, but is a lenient factor in this case, which anyway has other lenient factors.
- 3) May eat an item "B'chezkas Chalavi" made in a dairy establishment which should basically be parve, but are not guaranteed to be so. Stores usually label them, "considered dairy."
- 4) May not eat a parve item that has milchig steam on it. For example, if the *parve* item was cooked in the oven with a "liquidy" dairy dish and both containers were uncovered. This is not similar to the opposite case where the **Teshuvos Rav Poalim** ruled that one doesn't need to wait six hours after eating a parve food that has meaty steam. The difference is as explained in the first paragraph.

Note: Regarding these *halachos* and those of last week, an item cooked with milk or cheese in the same pot is considered like 1) May eat a parve item cooked in a dairy pot. (This is the basic actual meat or dairy, as per the R'MA in Y.D. 89:3.

ביו הריחיים – תבליו מדף היומי – תענית דף כח:

but, דרבנו or דאורייתא is not ראש חודש on קריאת הלל savs that [הל' חונכה פ"ג ה' ז'] **רמב"ם - 'זאת אומרת הלילא דבריש ירדא לאו דאורייתא**' only a מנהג That is why we skip some of it. Also, since it is only a *minhaq*, we do not make a *bracha* on it because "אין מברכין על המנהג" Rashi [דוכה מד] explains the reason we don't make a ברכה on a *minhag* is because we can't say "וציונו". Although normally on a דרבני we can sav "וציוני" because of לא תסור on a *minhaa* there is no direct לא תסור doesn't apply because on a *minhaa* there is no direct ציווי from the *Torah*.

The שו"ח תכב' סי' ב'ן שו"ח מו that we do not make a ובשם **הרא"ש ור"ת**ז savs that we are מהג to make a *bracha*. & even a יחיד saving *Hallel* makes a *bracha*. However, he savs one should sav with the אַ ציבור א make the משנ"ב with them. The ציבור איטה for the שיטה brought in the אַ ציבור א with the ברכה with the אַ ציבור איטר שיטר שיטר אַ (brought in the Mechaber) that only a makes a *bracha* but not a יחיד. The תכבו **טור** savs there are many ציבור א whether only a ציבור savs *Hallel* on היזים. A not an individual & many opinions if a *bracha* is even made at all. He brings שיטת ר"ת that an individual does say Hallel & both a ציבור & ירועד make a *bracha*. He says that his father, the **Rosh**, paskened like this ר"ת (which is like the above ר"מ"א), that we do make a bracha. The אברד השולחן writes that since there are גדולי רבותיע who hold not to make a bracha. he says that he personally listens to the ארמי answers אמי אלא אמי with his bracha.

In מירט'ן **תשובות והנהגות, Rav Shternbuch** brings that the עייד, שיש to make the *bracha* together with the ש"ש. Since it is only a *minhag*, it is possible to say that one might be מ"ע even without כיינה. So, making your own *bracha* afterwards might be a ברכה לבטלה. thus, it is best to say it simultaneously with the א"ץ. It is brought down that this is also how the גר"א was גר"א, acro decor

R' Shlomo Zalman Auerbach zt"/ו"ח הליכות שלמה, ר"ח] says that if one whose minhag is not to make a bracha hears someone else make the *bracha*, he may answer אמן (בסוף ד"ה הלל) אמן the *bracha*, he may answer מסתברא writes that מסתברא. In אמן **בי**אור הללם, ובסוף ד"ה הלל) according to our *minhag* that we do make a *bracha*, women may also make a *bracha*. (עיין **שער הציון** [גן. ?) או"ח תצ"ד, אשל אברהם ה' (2) פט:מב

Chacham Rabbeinu Avraham Sabba zt"l (Tzror Hamor) would say:

the sustainer of all those who came to him for 'הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך" '- In Egypt, Yosef was referred to as המשביר' - the sustainer of all those who came to him for food during the terrible famine. He is also known to us as 'Yosef HaTzaddik' - the righteous one, and we know the words of Mishlei. צדיק יסוד עולם' - a righteous person is the foundation of the world, who brings life and sustenance to all mankind. Thus, the Egyptians came to Yosef and said, 'Give us bread, why should we die opposite (נגדך) you?' In other words, you are the righteous one who is meant to sustain us - why must we die if this is opposite what you stand for?"

A Wise Man would say: "You know you're getting old when you enjoy remembering things more than doing them."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

Learn s'7 Torah AND s'7 detailed world with the goal to get close to HIM w/Reverence

§ 103.846 855.400.5164

לעילוי נשמח ר' חיים אליהו ב"ר נחו מנחם ז"ל. נפי די טבח * חנצב"ה Dedicated by Mr & Mrs Sender Friedman and Family

מעשה אבות .... סימן

ויאמרו החיתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה ... (מז-כה)

As conditions in Europe deteriorated for the Jewish population during World War II, activism in relief and rescue efforts increased ten-fold, and many of the great American shtadlanim continued to press any and every influential government official on this side of the Atlantic Ocean, to do what could be done to save the remaining Jews caught in the clutches of the German vise. The renowned Rosh Yeshivah of Lakewood, R' Aharon Kotler zt''l, was the spiritual leader of the Vaad Hatzalah organization, which worked above and beyond to help their unfortunate European brethren. He traveled quite often between New York and Washington D.C., accompanied by various *Hatzalah* leaders, including Elimelech (Mike) Tress z"l, Irving Bunim z"l, and others. R' Aharon hoped that the many meetings with top officials in the Roosevelt administration and the State Department, would bear fruit and ultimately allow the salvation for his suffering brethren, in the form of easing American immigration quotas for Jewish refugees and military strikes on strategic German landmarks and railroad supply routes. Unfortunately, more times than not, government officials turned a deaf ear to their heartfelt requests or didn't even give them the courtesy of a face-to-face meeting.

Despite these setbacks, R' Aharon never lost his drive to save as many Yidden as possible. At the same time, though, he was always concerned for those around him. Once, for example, he and the well-connected activist, Irving Bunim, scheduled an appointment with a State Department official on an urgent matter.

The date was December 26, 1944, corresponding that year to Asara B'Teves, the Tenth of Teves, the fast day commemorating the original siege of Jerusalem by the Romans. The two traveled by train to Washington D.C. the night before the scheduled meeting. Bunim stayed in a hotel, while R' Aharon went to the home of a close friend.

The next morning, they met at their pre-arranged spot, and the *Rosh Yeshivah* handed Bunim a small satchel containing rolls and hot coffee. Bunim looked at the food in puzzlement. "Vos is dos - what is this?"

R' Aharon explained that it would no doubt be a grueling day of meetings, requiring all of Bunim's diplomatic skill and energy. Certainly, he said, the Fast of *Teves* is rabbinically decreed. But by eating and maintaining his strength on this important day, it might help Bunim sway government officials and in turn, save Jewish lives.

Irving Bunim was hesitant. After all, it was a fast day and he was feeling strong and well at the present time of morning. "Bunim," R' Aharon wagged a finger at him, sensing his hesitation, "I hold you should eat."

"Rebbe," Bunim responded pleading, "I feel all right, Really, I can fast" He smiled encouragingly at the Rosh Yeshivah, hoping to alleviate his concerns. Finally, R' Aharon gave a curt nod of approval.

"Good," he said, turning to go, Bunim fast on his heels. "If you feel well enough, then fast."

Bunim held out during the long, enervating day, enduring tedious meetings with intransigent government officials. He spoke from his heart and pleaded from his soul. R' Aharon was with him every step of the way, providing sage advice and moral support. But the meetings were long, and when they finally concluded late in the afternoon, Bunim was weak with hunger. The *Rosh Yeshivah* and the layman finally settled in on the return train ride home.

Bunim sighed. Looking distractedly out the window, he said, "Rebbe, now I feel like I could really use something to eat."

R' Aharon barely looked up from the *sefer* he was learning from. "Now," he retorted gently, "you could fast."

The effort was over and the *heter* was not needed anymore.

But in truth, it wasn't over. Directly from the train station, the Rosh Yeshivah and Irving Bunim went directly to make an appeal for critically needed Vaad Hatzalah funds. Standing before a sizable crowd in New York, his head still light from fasting, he gave an impassioned speech which touched the hearts of his listeners. (Heroes of Spirit, Israel Bookshop Publications)

ועשיתי אתם לגוי אחד ... ולא יחצו

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY THE HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

between Yehuda and Yosef, in the Haftorah, Yechezkel HaNavi prophesied a time when the divided kingdoms of Yehuda and Yisroel would reunite beneath a single banner of Malchus Bais Dovid. Chazal say that while both Yehuda and Yosef were destined to be Kings over the Nation, Yosef's reign was limited to necessity and circumstance while Yehuda's was meant to be as eternal as the Jewish people themselves. As such, why did *Hashem* split the kingdom if He was always intending to reunite them later on?

R' Elazar Ben Moshe Azikri zt''l (Sefer Chareidim) explains that the distinct quality of Oneness that Hashem has can only be appreciated and revealed through His people's

אור לשתי ממלכות עוד (יחוקאל לו-בב)

HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN שוד לשתי ממלכות עוד (יחוקאל לו-בב)

While this week's parsha begins with a confrontation harmonious interactions. When the Jewish people function as one harmonious body, they deserve Hashem's favor and kindness. But when they are fragmented and divided, their divisive behavior gives the impression that Hashem's influence is disjointed and fragmented, and at that point Hashem removes His presence from His people and disassociates Himself from their inappropriate ways.

> Thus, while the ultimate would have been for the Jewish people to have always staved united, the reality is that there needed to be a split. However, borne out of that split came the opportunity for Klal Yisroel to reunite as one nation - a prerequisite for *Hashem's* return to His people and standard from which we can always base our return path to *Hashem*.

לכלם נתו לאיש חלפות שמלת ולבנימו נתו

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

Yosef gave Binyomin more gifts than his brothers. This is seemingly a blunder on his part. Why would he want to perpetuate a "mistake" by showing favoritism to one over the others, which was the very cause of him being sold to *Mitzravim* in the first place? (See Gemara in Megilla 16B for an alternative explanation and the Vilna Gaon's elaboration.)

To understand Yosef's actions, let us take a look back at *Parshas Mikeitz*, when Yosef planted his goblet in Binyomin's sack. What was his motive and why did he wait until they were on their way? Why not set imprison them right then and there? Perhaps his motive was to test the brothers' loyalty, to see if they learned their lesson or if they would throw Binyomin under the proverbial bus, as well. The Shevatim stood in unity and defiance against Yosef, along with Binyomin. They returned with Binyomin to Mitzrayim. Yehuda opened a harsh dialogue with Yosef. He explained why he is taking charge. The posuk says, "כי עבדד ערב את הנער" - Yehuda offered himself as collateral and took responsibility to ensure the boy's safe return.

The word "ערב" can also mean sweet, as in "ל ישראל ערבים זה לזה". We are responsible for each other, because we realize how sweet and precious our interpersonal relationships are with our fellow brethren. Yehuda declared his allegiance to Binyomin and that their relationship is sweet. His support was unwavering. Yosef was then reassured that he can gift Binyomin a bit more and the rest of them would not be jealous. Yosef himself created a home of vatranus, middos tovos and achdus to the degree that in next week's parsha, Menashe, the older brother, didn't even flinch when Yaakov Avinu showed Ephraim preference and blessed him first. Klal Yisroel internalized this lesson. Chazal teach us, one of the main zechusim enabling us to be redeemed from *Mitzrayim* was the merit of sticking together and having each others' back. May we be misakein the sin of sinas chinam, thereby hastening the arrival of Moshiach Tzidkeinu, bimeheira b'yameinu, Amen!

משל למה הדבר דומה

וישלחני אלקים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם (מה-ו) משל: Once, as **R' Eliyahu KiTov** zt"l was about to set off on a journey to America, one of his neighbors approached him with a request: He had a relative in America who would send him a generous amount of money every year before *Pesach*. This year, the envelope didn't arrive. The neighbor asked R' Eliyahu if he can look him up and send regards, hoping that the relative would remember and send the money that he desperately needed. R' Eliyahu agreed to visit the man.

Upon his return, R' Eliyahu presented his neighbor with an envelope stuffed with cash. While the man was initially grateful for the Rabbi's efforts, he wanted to know why his relative hadn't sent dollars as he usually did. R' Eliyahu explained that he had saved him the trouble and gone to the him in this exact situation in order to support them. We don't bank to exchange the funds into *Lira*, the local currency at always know why, but when it comes out, we see the reason.

the time. Rather than thanking him, the man became angry at him for changing the dollars at the bank instead of on the black market, which would have yielded a better rate.

The man summoned R' Eliyahu to a din Torah where they ruled that the Rabbi had indeed caused him a loss and must pay the difference out of his pocket. R' Eliyahu did so, and it wasn't until much later that the neighbor discovered that the reason his uncle hadn't sent him money before *Pesach* that year, was because he had passed away several months prior, and not only had R' Eliyahu personally funded the post-Pesach gift, but he had undergone the embarrassment of the din Torah and further expense without uttering a word.

נמשל: In an attempt to alleviate the brother's embarrassment after he revealed himself, Yosef told them that *Hashem* put

וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם ... (מה-כז)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

Rashi comments: "The Shechina, which had separated from him (because of his grief), rested upon him once again."

Rabbi Dr Abraham J. Twerski zt"l asks: When Yosef revealed himself to his brothers, he said, "I am Yosef, is my Cather still alive?" He had just heard from Yehuda that Yaakov is alive, so why is he asking again? Similarly, when the brothers came back and told Yaakov that Yosef is still alive, Yaakov says, "My son Yosef still lives, Od Yosef Bni chai." Why is Yaakov saying something that is obvious? And why do they both reference the word "chai"? It is interesting to point out that in next week's *Parsha*, when *Yaakov Avinu* passes away, the *parsha* is called *Vayechi*. The *parsha* in which Sara Imeinu is niftar is also called Chayei Sarah. Why do we speak about their deaths under the title of life - "chai"?

The Gemara in Brachos (18a) tells us that the righteous are alive even after they die, whereas the wicked are called dead even when they are alive. This is because the *Torah* views life as spirituality rather than biology. As Rabbi Twerski explains, a human being without spirituality is nothing more than an animal with intellect. He lives biologically but is spiritually dead.

Yosef knew that Yaakov had *Ruach Hakodesh*, and assumed that Yaakov knew precisely where he was. When Yehuda told Yosef that his father had two sons, and one was ripped away from him, Yosef understood that Yaakov did not know he was alive Thus, he asked, "Is my father still chai?" To physically exist without Ruach HaKodesh was not truly being chai... And Yaakov likewise says, "Od Yosef Chai?" Can my son survive spiritually in a place like Egypt? The spiritual achievements of a person survive his physical existence. We are all the beneficiaries of the tzaddikim of the past. As long as their spirit lives on, they too are alive. This is why Vayechi is called Vayechi, and Chayei Sarah is called Chayei Sarah because although in those parshiyos we learn of their physical deaths, the *Torah* is teaching us that *Yaakov Avinu* and *Sarah Imeinu* continue to live on forever.